

Sygn. akt II CSK 114/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa S. M.
przeciwko M. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt VII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka S. M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K., którym oddalono jej powództwo przeciwko M. M. o zapłatę bliżej określonej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

W ocenie skarżącej oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika, po pierwsze, z ustalenia przez Sąd Okręgowy, wbrew przedstawionym w sprawie dowodom, że strony nie zawarły umowy pożyczki. Po drugie, o oczywistej zasadności skargi ma świadczyć nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji części zarzutów zawartych w apelacji powódki, ze skutkiem przeprowadzenia przez ten Sąd nieprawidłowej kontroli instancyjnej. Motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania korespondują z zarzutem naruszenia art. 245 k.p.c. i w istocie zmierzają do zakwestionowania przyjętych w sprawie ustaleń faktycznych oraz wyników oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy. Taki wydzźwięk stanowiska skarżącej znajduje potwierdzenie w postawionej przez

nią tezie, że „(...) prawidłowa analiza materiału zgromadzonego w sprawie powinna doprowadzić Sąd II instancji do dokładnie odmiennych ustaleń niż te, które poczynił Sąd I instancji” (s. 3 skargi kasacyjnej).

Stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tymczasem uzasadnienie wniosku skarżącej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji. Zostało ono oparte na argumentacji wykraczającej poza zakres kognicji Sądu właściwy dla postępowania ze skargi kasacyjnej, wobec czego w oczywisty sposób nie może wypełniać przesłanki dostrzegalnej *prima facie* zasadności złożonego w sprawie środka zaskarżenia.

Wbrew wywodom skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczy również rzekome pominięcie przez Sąd Okręgowy bliżej nieokreślonych zarzutów apelacji, w tym naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji zidentyfikował wszystkie zarzuty apelacji (s. 14-17 uzasadnienia) i odniósł się do nich zarówno przez wskazanie, że podziela ustalenia faktyczne i ocenę dowodów Sądu Rejonowego, jak i przez wyjaśnienie przyczyn zajętego stanowiska (s. 17-19).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw